

Hibernumque gelu nudo tolerare sub axe,
 Atque uri æstivi fidere læta canis.
 Nec vestis ratio, nec mensæ: tegmina palmæ
 Præbebant, lautas amnis, & herba dapes.
 Nec famæ ratio: nesciri dulce, nec ullo
 Esse loco: & si quis læserat, aut taciti
 Perferre, aut meritos sese pejora fateri,
 Optantes temni, sub pedibusque teri.
 Felices animæ! nimium at miser, & male fortis
 Ipse; omnis terret cui male cor pavidum
 Ærumna, atque labor; mihi, qui nil quærere quidquam
 Ipse ausim pauxillo asperius, leviter
 Quod sensumve aliquo pellat, mentemve dolore,
 Quin & sponte sua quæ obveniunt, renuam
 Ferre libens, nec vel ratio, vel pulchra parentum
 Hæc exempla queunt, væ misero! efficere
 Fortis ut adversæ quæ res, duræque vocantur,
 Amplectarque volens, & rear esse bonas.
 Ergo aliquid majus promendum; surge, reperta est,
 Surge anime; est omnis jam medicina mali
 Prima reperta. Dei proles, Deus ipse medelam
 Fert veniens cœli sedibus e patriis.
 Tempus erit, monte in celso præcepta beatæ
 Quum vitæ incipiet pandere, quumque inopem,
 Jactatumque odils, fœda & maledicta ferentem
 Felicem dicet, gaudia lætitiæ
 Cui fas ingentis soll gaudere, relatum
 Quod se cœlestes jam sciat in tabulas;
 Felices Divum tabulas, Rex ætheris alti
 Scribit ubi auratis nomina sancta notis.
 Væ contra miserum ridenti, æternaque monstrat
 Servari horrendo in carcere supplicia.
 Hæc, & plura olim verbis: infans bona multa
 Ærumnæ exemplo nunc docet ille suo